

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ Α' 1884

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΑΡΙΘ. 24

Η ΧΟΛΕΡΑ ΤΟΥ 1854.

Συντάξις καὶ ἐπισημ. Ἰωάν. Π. 179

Παράδειγματική ὑπῆρξεν ἡ γενναιοφυχία καὶ ἡ μέριμνα ἣν ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος λαοῦ ἐδείξαν ὁ βασιλεὺς Ὁθων καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία. Παντὶ σθένει προσεπάθησαν νὰ ἐνθαρρύνωσι τοὺς πεφοβισμένους πολίτας· ὁ βασιλεὺς πικρῶς ἤλεγε τινὰς τῶν ὑπουργῶν τοῦ δειλιασάντας καὶ λιποτακτήσαντας, τῇ διαταγῇ τοῦ δὲ ἐπαύθησαν οἱ καταλιπόντες· ἐκ τοῦ φόβου τὴν θέσιν τῶν ὑπάλληλοι.

Προσφάτως τότε εἶχεν ἀποθάνει ἡ μήτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Θερεσία - Καρλόττα - Λουίζα - Φριδερίκη - Ἀμαλία, ἣν ὑπερηγάπα καὶ τὰ δημοτικὰ συμβούλια τοῦ Κράτους ἐπεμπον πρὸς αὐτὸν σωρηδὸν συλλυπητήρια ψηφίσματα. Ἀλλὰ καὶ περ' αὐτῶν ὁ φιλόλαος ἡγεμὼν παρήτησε τὸ ἴδιον πένθος, καὶ ἐμερίμνησε περὶ τοῦ πάσχοντος λαοῦ τοῦ, ἐπίκουρος προσελθὼν καὶ παρηγόρος εἰς τὴν κοινὴν συμφορὰν. Οὐ μόνον δὲν ἀπῆλθε τῆς πρωτευούσης καθ' ἑαυτὴν ἡ νόσος ἐθέριζεν ἀνηλεῶς, καὶ ἀδιακρίτως μικροὶ δὲ καὶ μεγάλοι περίτρομοι ἔφευγον πρότροπαδην, ἀλλὰ καὶ καθ' ἑκάστην ἐξερχόμενος ἐφ' ἑνὸς μόπου παρακολουθούμενος συχναὶς ὑφ' ἐνὸς μόνου ὑπασπιστοῦ περιήρχετο τὰ περί τῶν Ἀθηναίων ὅπου κατασκήνου οἱ φυγάδες καὶ αὐτὰς τὰς δεινῶς μαστιζομένας ἐκ τῆς νόσου συνοικίας τῆς πόλεως, καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἐνέπνεε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγορίαν. Ἀπομένει ἀκόμη ζωντανὴ παρὰ τῷ λαῷ ἡ ἀνάμνησις μιᾶς τῶν πολλῶν φιλανθρώπων πράξεων τοῦ. Ἐνῶ διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας συνήτησεν ἀτυχῆ χολεριῶντα κατακείμενον. Ὁ φιλεύσπλαγχτος ἡγεμὼν αἰσθανθεὶς οἰκτον, ἐξέβαλε τὸν μανδύαν τοῦ καὶ τὸν ἔδωκε διὰ νὰ σκεπάζωσι τὸν ἀτυχῆ πάσχοντα, διέταξε δὲ τοὺς ἀκολουθοῦντες τοῦ ν' ἀπαγάγωσι καὶ περιβάλλωσιν αὐτὸν μετ' ἐπιμελείας. Πολλὰκις εἰς τοὺς γενομένους ἑράνους κατέβαλε ποσὰ γενναῖα ἐκ τοῦ ἰδιαίτερου τοῦ ταμείου, ἡ τελευταία δὲ αὐτοῦ δωρεὰ περὶ τὰ τέλη τῆς ἐπιδημίας πρὸς περιθαλψὴν τῶν θυμάτων συνίστατο εἰς δεκακισχιλίας δραχμὰς. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἰδιαίτερος πληροφορούμενος περὶ τῶν δεινοπαθημάτων τῶν ἀπόρων οικογενειῶν, διένεμε κρυφίως εἰς αὐτὰς βοήθημα. Διὰ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ταύτης ὁ αἰδίδιμος βασιλεὺς προσεῖλκυσε τὴν κοινὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀκόμη πολλοὶ ἐπιζήσαντες ἐκ τῆς φοβερᾶς μαστιγῆς ἐνθυμοῦνται μετὰ συγχινήσεως τὰς εὐεργεσίας καὶ εὐλογοῦσι τὴν μνήμην τοῦ ἀγαθοῦ ἡγεμόνος.

Ἀπὸ τῆς 21 Νοεμβρίου ἡ ἐπιδημία παρακμάσασα βαίνει ταχέως πρὸς τὸ τέλος. Τὰ σημειούμενα ἐν τῇ δελτίῳ κρούσματα δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 5-6 καθ' ἑκάστην, ἀλλὰ καὶ τὰ πραγματικὰ δὲν εἶνε πολὺ πλείονα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποβιώσεων ἐλαττοῦται, τὸ θάρρος ἀναπτεροῦται, ὁ σκληρῶς δοκιμασθεὶς καὶ καταβεβλημένος πληθυσμὸς ἀνακλύπτει καὶ τὴν βεβυθισμένην εἰς τὸν ζόφον τοῦ πένθους πόλιν ἀρχίζει ἤδη νὰ φαιδρῶνῃ ἡ ἴρις τῆς ἐλπίδος. Αἱ Ἀθηναὶ ἀνακταῖσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ζωηρότητα τῶν, εἰς τὰς ὁδοὺς φαίνονται διαβάται, ἀνοίγονται τὰ ἐργαστήρια· κάπου κάπου τὴν νύκτα ἤγει ἐν ἄσμα.

Οἱ φυγάδες βαθμῶδ' ἐπανερχονται, ἀλλ' ἀκόμη ὁ φόβος δὲν ἐγκατέλιπεν ὀλοτελῶς αὐτοὺς. Καὶ διὰ νὰ ἐνισχύσωσι τὸ ἠθικὸν τῶν πολλοὶ ἢ διὰ νὰ λησμονήσωσι τὰς προσφάτους συμφορὰς ἐπιδίδονται εἰς τὴν μέθην. Οἱ ἰατροὶ φοβούμενοι ὑποτροπὴν, συνιστῶσιν αὐστηρὰν ἐγκράτειαν καὶ νηφαλιότητα. Αἱ ἐφημερίδες, τακτικώτερον νῦν ἐκδιδόμεναι, γέμουσι τοιούτων παραίνεσεων.

Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου ἡ ἐπιδημία ἐκλείπει παντελῶς. Δὲν ἀκούεται πλέον κανὲν κρούσμα θανατηφόρον. Ἀλλ' αἱ ἐκ τῆς χολερίνης γαστρικαὶ διαταραχαὶ διαρκέουσι μέχρι τῆς 20 τοῦ μηνός. Ἡ πόλις ἐλευθερωθεῖσα ἐκ τοῦ ἐφιάλτου ἀναπνεύει καὶ εἰς τοὺς ναοὺς ἠχοῦσιν εὐχαριστήρια πρὸς τὸν Ὑψιστον.

Τὰ ἐπεισόδια τοῦ μικροῦ καὶ τραγικοῦ δράματος ἦσαν πολλὰ καὶ ποικίλα, ἀλλὰ τίς ἠδυνήθη ἄρα γε νὰ παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς φρικτάς σκηνὰς αὐτοῦ, ν' ἀνεύρη καὶ νὰ μερίσῃ ἐντὸς τῆς ἀβύσσου ταύτης τὰ πάντοια αἰσθήματα τοῦ φόβου, τῆς ὀδύνης, τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδος, τὸν ἀφηνῆ ἠρωισμόν, τὴν ἐγκαρτέρησιν τῆς στοργῆς, τὴν ὀλιγόψυχον καὶ φιλαυτὸν ἐγκαταλείψιν, τὴν ἀρρωσίων εἰς τὸ καθήκον; Ὀλίγα ὅσα διεσώθησαν εἰς τὴν μνήμην τῶν αὐτοπτῶν σημειούμεν ἐναυθῶ.

Πολλοὶ ἀπέθανον ἐκ τοῦ φόβου· ἀναφέρεται δὲ ἰδίως εἰς χωροφύλαξ ὅστις συνοδεύσας συναδελφόν ταῦτινα προσβληθέντα εἰς τὸ Στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἶδε τὸ φοβερὸν θέαμα τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἐπιθανόντων, κατελήθη ὑπὸ τρόμου καὶ προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας ἀμέσως, ἀπεβίωσε μετὰ δύο ὥρας!

Ἄλλοι πάλιν παρέσχον δείγματα ἐκτάκτου θάρρους καὶ γενναίας ἀταπαρνησίας. Ἡ νόσος ἐθεωρεῖτο καὶ ἐπιστεύετο παρὰ τοῦ ὄχλου εἰς ἄκρον κολλητικὴν καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ χολεριῶντα. Ἐφαπλωματοποιὸς τις Ἀγγελλῆς καλούμενος ἔχων ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Καλα-

μιάτου ὑπάπτεισεν ὅτι γέροντι τῶν γείτων αὐτοῦ προσεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας. Ἐβίασε τὴν θύραν καὶ εἰσελθὼν εὖρε τὸν ἐν τῷ ἀτυχῆ προσβύτην προσβεβλημένον, ἔρημον καὶ ἀγωνιῶντα. Πάραυτα χωρὶς νὰ φοβηθῆ ἤρχισε νὰ τὸν ἐντρίβῃ, προσεκάλεσε δὲ καὶ τὴν σύζυγον τοῦ. Ἀμφότεροὶ οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι σύζυγοι περιέβαλψαν καὶ ἐνοσηλεύσαν τὸν πάσχοντα μετὰ τῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, ὥστε ἔσχον τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σώσωσιν αὐτόν.

Ἐκτακτον καὶ ἀπίστευτον θάρρος ἐδείξε γυνὴ τις, σύζυγος Γερμανοῦ ἰατροῦ. Ὁ σύζυγός της κατέκειτο ἀσθενής, τρία δὲ τῶν τέκνων της προσβληθέντα ὑπὸ τῆς χολερίας, ἀπεβίωσαν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ καίπερ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης ἀμετρήτου ὀδύνης διατελοῦσα, διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν συμφορὰν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ καταβιδάσῃ μόνῃ αὐτὴ διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἐναποθέσει εἰς τὴν νεκροφόρον ἀμαζαν τὰ πτώματα τῶν θανόντων τέκνων της!

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐνδεοῦς οικογενεῖας προσεβλήθησαν καὶ ἀπέθανον. Ἀπέμειναν δύο κοράσια ὄρφανὰ, παντελῶς ἔρημα καὶ ἀπροστάτευτα, στεροῦμενα καὶ τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου, ὅστις δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ εὑρεθῆ κατὰ τὰς φρικτὰς ἐκεῖνας ἡμέρας. Αἱ ἀτυχεῖς νεάνιδες κατηνάλωσαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὰ ὀλίγα ἐδώδιμα, ὅσα εὗρισκοντο ἐντὸς τῆς οἰκίας τῶν. Τοῖς ἔμεινε μόνον εἰς ἀλέκτωρ τὸν ὅποιον ἔσφαξαν καὶ ἔφαγον. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ὅτε τὰ τρόφιμα αὐτῶν ἐντελῶς ἐξέλιπον, εὐσπλαγχνοὶ τινες γείτονες, οἵτινες μαθόντες τὴν θέσιν τῶν καὶ κινηθέντες εἰς οἶκτον ἔφερον πρὸς αὐτὰς βοήθημα, εὗρον τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν νεκρὰν καὶ τὴν ἑτέραν ψυχωραγοῦσαν. Ἀμφότεραι προσβληθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας ἀπεβίωσαν.

Πολλοὶ οικογενεῖαι πολυμελεῖς ἐξωντῶθησαν. Μία τοιαύτη συνισταμένη ἐκ δώδεκα ἀτόμων κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου, ἀποθανόντων ὅλων τῶν μελῶν αὐτῆς. Ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν ἰατρός κ. Λίτσικας παρέδωκε τὴν κλειδα τῆς ἐρημωθεῖσης οἰκίας εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Καὶ ὅμως εὗρισκοντο ἀποτρόπαιοι καὶ τερατώδεις κακοῦργοι οἵτινες ἐπωφελοῦμενοι ἐκ τῆς φρίκης καὶ τῆς ἐρημώσεως περιήρχοντο τὰς οἰκίας πρὸς διαρπαγὴν ληστευόντες νεκροὺς καὶ ζῶντας. Τοιαύτη ληστεία ἀπέπια ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τυπαλδοῦ. Δύο ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἶχον ἀποθάνει, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος δεινῶς πάσχων κατέκειτο ἡμιθάνης, κακοῦργοι τινὲς συνεννοημένοι μετὰ τῆς ὑπηρετρίας εἰσῆλθον νὰ διαρπάσωσι πᾶν τὸ προστυχόν, ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἀλλ' ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς τοῦ πάσχοντος ἔσπευσαν οἱ γείτονες εἰς βοήθειαν καὶ οἱ ἄρπαγες φοβηθέντες ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν.

Ἐνεκα παρομοίων τινῶν ἀκόμη διεδόθη ἡ φήμη ὅτι οἱ μετακομιζόμενοι πρὸς ταφὴν νεκροὶ ἀπεγυμνοῦντο ἰσορῶως... Ἄφορμῃ τούτου ἦτο κυρίως τὸ εἶδος. Τῆν ὑπὸ τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Νοεμβρίου πολι...

Πολλοὶ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὸ εἶδος κομικοτραγικῶν ἐπεισῶδιον προσελθόν ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀπεριγράφτου συγχύσεως... Ἡ ἀπόδειξις ἐστὶν ἐκ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποστόλων...

Παραδειγμα ἐκτάκτου μεγαλοφυΐας καὶ μοναδικῆς φιλανθρωπίας παρέσχε μία εὐγενής τῶν Ἀθηναίων δεσποινίς, ἡ Μαρία Ψηλάντου, τὸ γένος Μουρούζη... Ἡ ἀγαθὴ προστάτις αὐτῶν ἀνενοουθεία τότε μετ' ἄλλων ἐπίσης φιλανθρώπων δεσποινῶν συνέστησε πρόχειρον ὄργανοτροφεῖον, οὗ τὴν προστασίαν ἀνέλαβεν ἡ βασιλισσα Ἀμαλία...

καὶ οὗτω ἰδρύθη τὸ Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον.

Τοιοῦτοτρόπως ἐκ τῆς ἀμετρήτου ὀδύνης καὶ ἀπογοήσεως τῶν ἡμετέρων ἐκείνων τῆς φοβερᾶς δοκιμασίας προέκυψε καὶ ἀγαθόν τι, ἡ δὲ ἐπάραιτος ἐπιδημία ἡ τόσον ἐπενεγκούσα ὄλεθρον, ἐγένετο κἀν πρόξενος τῆς συστάσεως φιλανθρωπικοῦ καταστήματος, οὗ ἡ συντήρησις καὶ ἡ πρόοδος τιμᾷ τὰ γενναῖα καὶ φιλόδημα ἁίσθηματα τῆς ἡμετέρας κοινῆς.

**

Ἀς φαίδρύνουμεν τοὺς ἀναγνώστῃς, οὓς ἱκανῶς ἐλύθησαν αἱ παράθεσις Ζοροράϊ εἰκόνες διὰ τελευταίον τίνος ἐπεισῶδιου, τὸ ὅποιον φαίνεται σκηνὴ εὐλημένη ἐκ τῶν ἀθάνατων κωμῶδιων τοῦ Μολιέρου καὶ εἶνε ἀπεναντίας σελίς ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς πρωτοτύπου ἑλληνικῆς ὑψηροῦς.

Ὁ τότε διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας Τσοῦχλος, φίλος πιστός καὶ ὄργανον ἀφωσιωμένον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν Ῥήγα Παλαμηδου, προσεβλήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδημίας ὑπὸ χολέρας... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος...

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπιδημίας, ὁ Κολας ἐξακολουθῶν ἀκόμη νὰ ἐκτελεθῇ καθήκοντα διευθυντοῦ, μεταβάς εἰς τὸ γραφεῖόν του ἡμέραν τινα, εὐρῆ μετ' ἐκπλήξεως ἐγκυβερνημένον ἐν αὐτῷ τὸν ἀναρρῶσαντα Τσοῦχλον, ὅστις τὸν ἐδέχθη λιανᾶποτόμως... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος...

Ἡ παράδοξις αὐτὴ κατάστασις διήρκεσε μέχρι τῆς μετ' ὀλίγον ἐπελευθύνσεως παραιτήσεως ἐκ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Ῥήγα Παλαμηδου, καὶ τῆς κατὰ συνέπειαν ἀπολύσεως τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ἀστυνομοῦ. X. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΙΝΕΣ ΛΑΟΝ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι.

Πρὸς βορρᾶν τῶν Βασταρῶν κατοικοῦν λαοὶ Κελτικοί, Ἰλλυρικοὶ καὶ Δακτικοί. Οἱ Ὅσοι, Παννονικὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν Ἰλλυρικόν ἔθνος, ἦσαν θυροὶ τῶν Βασταρῶν, οἱ Γόθικοι ἔθνος Κελτικόν, οἱ δὲ Ἄριοι ἀμφιβάλλεται, ἐὰν ἦσαν Γερμανοὶ ἢ Σαρμάται. Περαιτέρω οἱ Γόθοι, περὶ ὧν εἰκάζεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς τῶν Γετῶν, ὅπερ ἐν τοῖς ἐπομένοις θαποδειχθῆ, πιστεύομεν, τρανῶς... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος...

- 1. Tacitus German. XLIII. 2. Tacitus αὐτῶς. 3. Αὐτόθι. 4. Αὐτόθι. 5. Δ', 13 καὶ 27. 6. Γ', 5, 73. 7. 1, 27. 8. De Rebus Gothicis, ἁμ. 1611, σελ. 83. 9. Ζ', 2, 2. 10. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 11. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 12. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 13. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 14. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 15. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 16. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 17. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 18. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 19. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 20. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 21. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 22. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 23. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 24. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 25. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 26. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 27. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 28. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 29. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 30. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 31. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 32. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 33. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 34. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 35. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 36. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 37. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 38. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 39. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 40. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 41. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 42. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 43. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 44. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 45. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 46. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 47. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 48. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 49. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 50. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 51. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 52. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 53. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 54. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 55. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 56. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 57. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 58. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 59. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 60. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 61. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 62. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 63. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 64. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 65. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 66. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 67. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 68. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 69. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 70. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 71. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 72. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 73. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 74. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 75. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 76. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 77. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 78. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 79. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 80. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 81. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 82. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 83. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 84. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 85. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 86. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 87. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 88. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 89. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 90. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 91. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 92. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 93. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 94. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 95. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 96. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 97. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 98. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 99. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 100. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII.

μέριος κληθεῖν Βόσπορος, οἷον Κιμβρικός, Κιμμερίου τοὺς Κιμβρούς ὀνομαζάντων τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς συνέθη τούναντιον μέρος τῶν Κιμμερίων, οἱ Κιμβροὶ, μετηνάστευσαν ἐκ τῶν παρὰ τὸν Εὐξεινον χωρῶν πρὸς τὰ ΒΔ, πλάνητες δὲ ὄντες μετηνάστευσαν πάλιν καὶ ἐκείθεν ἢ Ἱστορία δὲ τῶν Κιμβρῶν ἀναφέρει πολλὰς τοιαύτας μεταναστάσεις αὐτῶν... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος...

νόματος τοῦ προτέρου λαοῦ. Οὐχ ἤσαν Σαρμάται, ὡς πρότερον Σκύθαι, ἐλέγοντο ἔκτοτε πάντες οἱ βάρβαροι λαοὶ καὶ Σαρματία πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος... 1. Πλίνιος βιβλ. 10, σ. 21. 2. Ζ', 3, 17. 3. Αὐτόθι. 4. Στράβ. Ζ', 3, 2 καὶ 17 καὶ Ζ', 5, 1. 5. Στράβ. Ζ', 3, 13. 6. Στράβ. Ζ', 4, 5. 7. Συνέδημ. Ἱεροκλ. Ζώσιμ. σελ. 138. Μινανορ. σελ. 285 καὶ 310 Θεοφάν. σελ. 247 καὶ 338, Ἀγαθίας σελ. 299, Κεδρην. σελ. 632 Τόμ. Α', Μαλάλας βιβλ. 18 σελ. 437, ὅστις καὶ τοὺς Μουσῶν Σκύθας καλεῖ ἐν τῷ αὐτῷ μέρει. 8. Στράβ. Ζ', 3, 13. 9. Στράβ. Ζ', 3, 13. 10. Στράβ. Ζ', 3, 10. 11. Στράβ. Ζ', 1, 1, Ζ', 3, 11 καὶ Ζ', 5, 1 καὶ 2.

καὶ Ἰλλυρικόν ἔθνος. Γερμανικοί καὶ Ἰλλυρικοί (Παννονικοί) λαοὶ συνεχέοντο, ὅπως εἶχον ἀναμίγη καὶ συνεχέοντο ἐν γένει Γερμανικοί καὶ Κελτικοὶ λαοὶ πρὸς Νότον τῆς Γερμανίας καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰταλίας... Ἐπειὶ τῶν Γότθων ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκεῖ, Σαῖρους καὶ Ἰρρους καὶ Οὐέλτας καὶ Ὀαίους καὶ Κάρθωνας καὶ Κάρπους καὶ Βορανοῦς, ὧν τινες ἀναφέρονται ἐπειτα, ἐπὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Γότθων, ὧν φαίνεται, ὅτι ἦσαν συγγενεῖς καὶ πρὸς οὓς συνεμάχουν, τὸ Ρῶμ. κράτος... 1. Στράβ. Ζ', 5, 2. 2. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 3. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 4. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 5. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 6. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 7. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 8. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 9. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 10. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII. 11. Tacitus German. XXVIII καὶ XLIII.

ήταν λόγουρα 'ς τὸ νεκροταφείο. Δὲν εἶ-
ξερα διόλου ποῦ ἦμουν· μὰ ἔλεγα μέσα
μου, μὲ πείσμα, πῶς θὰ πάγω 'ς τὸ Πα-
ρίσι· καὶ πῶς θαύρω τὸ δρόμο ποῦ καθό-
μασθε. Περνοῦσαν ἄνθρωποι, μὰ δὲν τοὺς
ἔρωτοῦσα, φοβούμουν μὴ φανερωθῇ τὸ μυ-
στικὸ μου. Μ' ἐκρατοῦσε μιὰ δυνατὴ θέρ-
μη καὶ μ' ἔκανε νὰ τρέμω ἀπὸ τὴν κορυφὴ
ὡς τὰ νύχια. Ἐνῶ ἔβγαίνα σ' ἕνα μεγάλο
δρόμο, μ' ἐπίασε μιὰ παραζάλη κ' ἐξαπλώ-
θηκα βαρεῖα βαρεῖα πάνω 'ς τὸ πεζοδρόμιο.

Ἐδῶ μένει ἕνα σκοτεινὸ σημάδι 'ς τὴ
ζωὴ μου. Τρεῖς ἑβδομάδες ζεῖνα ἀναίσθη-
τος. Ὄταν ἦλθα 'ς τὸν ἑαυτὸ μου εὐρέ-
θηκα σὲ μιὰ ἀγνωρίστη κάμαρη. Ἐνας
ἀνθρώπος ἦταν εἰς τὸ πλάγι μου καὶ μὲ
περιποιώτανε. Μοῦ διηγήθηκε πῶς μιὰν
αὐγὴ μ' εὐρέθηκε σὲ μιὰ πλατεῖα καὶ μ' ἐ-
πῆρε 'ς τὸ σπίτι του. Ἦταν ἕνας γέρος
πατὴρ ποῦ δὲν ἐπῆγαινε πλέον σὲ ἀρρώ-
στους. Ὄταν τοῦ εἶπα πῶς τὸν εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μοῦκανε μοῦ ἀπο-
κρίθηκε πῶς ἡ ἀρρώστια μου τοῦ φάνηκε
παραξενὴ καὶ μ' ἐπῆρε 'ς τὸ σπίτι του γιὰ
νὰ τινε μελετήσῃ. Σ' ταῖς πρώταις ἡμέ-
ραις ποῦ ἔγεινα καλὰ δὲν μοῦ ἔδινε τὴν
ἀδεια νὰ τὸν ἐρωτήσω τίποτε. Ὑστερα
δὲν μ' ἐρώτησε οὐτ' αὐτὸς τίποτε. Ὀκτώ
μέραις ἀκόμη ἦμουν 'ς τὸ κρεβάτι, καὶ
ἐννοιωθα πολὺ ἀδύνατο τὸ κεφάλι μου,
καὶ οὔτε ἤθελα νὰ θυμῶ τίποτε, γιὰτὶ
ἡ ἐνθῆμησις μου ἦταν κόπος καὶ λύπη.
Ἦμουν ὄλος ντροπὴ καὶ φόβος. Ὄταν θὰ
σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔλεγα μέσα μου,
θὰ ἰδῶ τί θὰ κάνω. Μπορεῖ 'ς τὸ παρα-
μιλητὸ τῆς θέρης νὰ εἶπα κανένα ὄνομα.
Μὰ ποτὲ ὁ γιατὸς δὲν μοῦ εἶπε λέξι. Ἐ-
μεινε ὡς τέλος διακριτικὴ ἡ καλοσύνη του.

Ὡς τόσο, εἶχε ἔλθει τὸ καλοκαίρι. Μιὰ
μέρα τοῦ Ἰουνίου μοῦ ἔδωκε τέλος πάν-
των τὴν ἀδειαν νὰ κάμω ἕναν μικρὸ περί-
πατο. Ἦτανε ἕνας ἀπὸ κείνους τοὺς ἡ-
λιους ποῦ θαρρεῖς πῶς ξανακάνουν τοὺς
δρόμους τοῦ Γεροπαρίου. Ἐπῆγαινα σι-
γὰ ἐρωτῶντας τοὺς διαβάτας σὲ κάθε
σταυροδρόμι ποῦ ἦτανε ὁ δρόμος ποῦ ἐκα-
θούμασθε. Ὡς τὸ ὕστερο ἔφθασα, μὰ δυσ-
κολεύθηκα πολὺ νὰ γνωρίσω τὸ ξενοδο-
χεῖα ποῦ εἶχαμε κανέσει. Ἐνας φόβος
παιδικίσιος μ' ἐβαστούσε. Ἄν φανερόνου-
μουν ἔξαφνα 'ς τὴν Ἀννιώ φοβούμουν μὴν
τὴν σκοτώσω. Καλλίτερα ἦτανε νὰ μιλή-
σω πρῶτα ἐκείνης τῆς γρηᾶς, τῆς Κυρα-
Κακάβαινας, ποῦ καθότανε ἐκεῖ. Μὰ πάλι
δὲν μοῦ ἔρρε νὰ μπῆ ἄλλος ἀνάμεσα μας.
Δὲν εἶξερα τί νὰ κάνω.

Τὸ σπίτι ἦταν σὰν χρυσομένο ἀπὸ τὸν
ἥλιο. Τὸ γινώρισα ἀπὸ τὸ μονοπαθῦρο
μαγειρείο ποῦ ἦταν ἀπὸ κάτω, ὅπουθε ἀ-
ναίβαζαμε κ' ἐμεῖς τὸ φαγητὸ μας. Ἐση-
κωσα τὰ μάτια μου κ' ἐκύτταξα τὸ ὕ-
στερνὸ παραθύρο σὲ τρίτο πατώμα ἀ-
ριστέρα. Ἦτανε ὀλόνοικο. Ἐξαφνα μιὰ
κόπελα, μὲ μαλλιά μπερδεμένα ἦλθε κί
ἀκούμβησε 'ς τὸ παραθύρο, καὶ σὲ λίγο
πίσω ἀπ' αὐτὴν ἕνας νέος ἦρθε ἐστάθηκε
κοντὰ, κοντὰ. Δὲν ἀπορούσα διόλου. Μοῦ
φαίνονταν πῶς τὸ εἶχα ἰδῆ 'ς τοιεῖρό μου
αὐτὸ κί ἄλλα ἀκόμα ποῦ ἦτανε γιὰ νὰ
μάθω.

Κάμποση ὥρα ἔμεινα ἔτσι 'ς τὸ δρόμο,
λέγοντας μέσα μου νὰ ἀναίθῶ καὶ νὰ βῶ-
τήσω αὐτὸ τὸ ἐρωτημένο ζευγάρι. Μὰ ὕ-
στερα ἀποφάσισα νὰ μπῶ μέσα 'ς τὸ μα-
γειρεῖο. Εἶχα καταντήσει ἀγνωρίστος, τὰ
γένεια μου εἶχαν μεγαλώσει ὅταν εἶχα
τὸν τύφο, τὰ μάγουλά μου εἶχαν χυθῆ
μέσα. Μόλις καθῆσα 'ς ἕνα τραπέζι, εἶδα
ἴσα ἴσα τὴν Κυρὰ-Κακάβαινα ποῦ ἦλθε
νὰ παραγγεῖλη φαγί· ἐστάθηκε μπρὸς 'ς
τὰ τεζιάκι καὶ ἀρχισε μὲ τὴν γυναῖκα
τοῦ μαγειροῦ τὴν κομψάτα: Ἐγὼ ἐστῆ-
τωσα τ' αὐτὶ μου!

— Αἰ, τὸ πῆρε ὡς τὰ ὕστερα ἀπόφασι
ἡ χηρούλα;

— Τί νὰ κάνῃ; ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ-
Κακάβαινα αὐτὸ ἦτανε τὸ καλλίτερό ποῦ
μπορούσε νὰ κάμῃ. Ὁ κύρ Σίμος τῆς ἐ-
δειχνε τόση φιλία!.. Αἱ δουλειαὶς τοῦ
τέλειωσαν κατὰ πως ἤθελε καὶ καλλίτε-
ρα, τούρθε μιὰ μεγάλη κληρονομία, καὶ
τῆς εἶπε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του 'ς τὴν πα-
τρίδα του, καὶ νὰ τὴν βάλῃ 'ς τὸ σπίτι
μὴς θεῖας του, ποῦ χρειαζότανε ἕνα μπι-
στεμένο πρόσωπο.

Ἡ γυναῖκα τοῦ μάγερτα ἔχαμογέλασε.
Ἐγὼ ἔσκυφα σὲ μιὰ ἐφημερίδα, τάχα ποῦ
διάβαζα, κατακίτρινος τὰ χέρια μου τρέ-
μανε.

— Χωρὶς ἄλλο, θὰ παρθούν, εἶπε πάλι
ἡ Κυρὰ Κακάβαινα. Καὶ σοῦ κάνω ὄρκο
πῶς ἴσα μὲ ποῦ φύγανε δὲν εἶδα κανένα
κακὸ πρᾶμμα. Ἡ κοπέλα ἔκλαιε νύχτα
μέρα τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ τὸ παληκάρι
φέρθηκε ποῦ δχι καὶ καλλίτερα... Τέλος
πάντων χθὲς ἔφυγαν. Ὄταν θὰ βγάλῃ τὰ
μαῦρα θὰ παρθούν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Φανῆ, τὸ κορί-
τσι τῆς Κακάβαινας κατέβηκε νὰ φωνάξῃ
τὴν μητέρα του.

— Τώρα ἔρχομαι, νὰ τελειώσω τὴν ὀ-
μιλία μου· ἔπειτα ἐγύρισε 'ς τὴν γυναῖκα
τοῦ μάγερτα. Καὶ τί καλὰ ποῦκανε ὁ μα-
καρίτης δὲν ἔφθανε 'ς τὸ νύχι τὸν κύρ
Σίμο. Δὲν τὸν χώνενα ἐκεῖνον τὸν ζαρω-
μένο. Ὄλο βογκοῦσε. Καὶ χωρὶς λεπτὸ
τσακισμένο. Ἄ! ὄλα κί ὄλα, μὰ ἕνας τέ-
τοιος ἀνδρας δὲν στέκει σὲ μιὰ νηῶ γυναῖ-
κα ποῦ βράζει τὸ αἷμα μέσα τῆς. Ὁ κύρ
Σίμος ἔχει κατάστασι καὶ εἶνε καὶ γερὸς
ἀνδρας.

Καὶ ἀφοῦ πῆγε ὡς τὴν πόρτα ἐγύρισε
πίσω καὶ τῆς εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ ἔκανε καλὰ καὶ πέθανε.
Ἦτανε τυχερή!

Ὄταν ξαναβρέθηκα 'ς τὸν δρόμο πῆ-
γαινα ἀγάλια ἀγάλια, μὲ κομμένα γόνα-
τα. Μὰ δὲν λυπόμουν καὶ πολὺ. Ἐχα-
μογέλασα μάλιστα βλέποντας τὸν ἴσκιό
μου 'ς τὸν ἥλιο. Ἀλήθεια ἦμουν ζαρω-
μένος· τί κουταμάρα εἶχα κάνει νὰ πάρω
γυναῖκα τὴν Ἀννιώ. Κ' ἐθυμώμουν ταῖς
στενοχωρίαίς τῆς 'ς τὸ χωριὸ μας καὶ τὴ
λυπημένη καὶ βασανισμένη ζωὴ τῆς. Ἡ
καὶ μὲν μοῦ φερνότανε πολὺ καλὰ. Μὰ
ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε ὅαν ἀνδρα τῆς, ὅαν
ἀδελφὸ τῆς μ' ἔκλαιε. Γιατί λοιπὸν νὰ
πάγωνά χαλάσω τὴ ζωὴ τῆς; Οἱ πεθαμέ-
νος δὲν εἶνε ζηλιάρης!.. Ἐσηκωσα τὸ κε-

φάλι μου καὶ εἶδα πῶς ἦταν ἕνας δημό-
σιος κῆπος ἐμπρὸς μου. Ἐμβῆκα μέσα κ'
ἐκάθησα 'ς τὸν ἥλιο. Ἐσυλλογιζόμουν μὲ
ευκίνησι τώρα τὴν Ἀννιώ. Τὴν ἐφαντα-
ζόμουν 'ς τὴν ἐπαρχία μας, νοικοκυρὰ ἀπὸ
ταῖς πρώταις, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, εὐτυχι-
σμένη, μὲ τρία ἀγγάρια καὶ δυὸ κρότσια.
Ἄ! ἦμουν λαμπρὸς ἀνθρώπος καὶ πέθανε
καὶ δὲν ἦμουν τῆς κουτὸς οὔτε καὶ τόσο
κακὸς νὰ νάνασσῃθῶ. Ἀπὸ κείνο τὸν και-
ρὸ, γύρισα πολλοὺς τόπους. Εἶμαι ἕνας
ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους ποῦ δουλεύ-
ουν καὶ τρῶν ὅαν ὄλα. Ὁ χάρος δὲν
μὲ τρομάζει πλεῖα· μὰ φαίνεται νὰ μὴ μὲ
θέλῃ τώρα ποῦ δὲν ἔχω πλεῖα καμμία αἰ-
τία νὰ ζῶ, καὶ φοβούμαι μὴ μὲ ἐσχάση.

ΕΛΛΗΣ ΖΟΛΑ.

Α. Π. Κ.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀθηναῖκα παροιμίαι

2

Σουδαύλιζε τὰ ἔξλα σου
νὰ μὴ ὀδῶς ἡ φωτιά σου.Ἐάν σου τύχη πειρασμοῦ
πέρασέ τον γι' ἀγιάσμο.Σὲ μιὰς καὶ δὲν σ' ἀκούνε
πάντεχε σὲ μὴλο βράχει.Στὸ μύλο παίζεις ταμπούρας;
τὰ τέλια σου χαλάεις.Σπῆτι ὄσο χωρεῖς
καὶ τόσο ὄσο θωρεῖς.Ἐάν δὲν βλέπῃς ἀπ' τὰ μάτια
ἀπ' τὰ φρύδια καρτερῶς;

Σὰ φᾶς κρεμμύδι, νὰ ἰδῶς τὰ μάτια σου.

Στὴ λάσπη πέτρα μὴ βίξῃς γιὰτὶ θὰ σὲ λερῶσῃ.

Στὸν ἥλιο λάσπη δὲν κολλᾷ
μᾶτε στὸν καλὸ βραζιά.

Σὲ σκοτάφη; ὄλοι τύφλα σου λένε.

Στῆς ἀνύπαντρης τὴν πόρτα
ἐκατό κί ὁ γάιδωρος.Ἐάν πεθάνω ἀπ' τὴ θέρη
φάσκελα νᾶχ' ἡ πανοῦκλα.Ἐάν εἶρῃς ἀπὸ πνευμένο
κᾶπου καὶ κοντὰ 'ν κί ὁ λύκος.Σίββατο κοντὴ γιορτὴ
ἔφθασε κί ἡ κυργιάκη.Σηκώθηκε ὁ βόϊδοδας
καὶ πῆγε στὸν Ζαμπίτη.Σ' ἔσσειλα γιὰ τὴ μαμή
καὶ ἔκατσε λεχώνα.Ἐάν εἶναι παιγνίδι
νὰ τὸ παίζωμε ὄλοι.Σιγανὰ τὰ τοῦμπανα
τ' εἶν' ἀρχόντικος ὁ γάμος.Στῆς ὄκα βραδίς τῆς νυχτὸς
πολὸς ἔχει ἀβγὰ γιὰ κλώσῃ.Ἐάν δὲν εἴξῃς νὰ φάνῃ
τὰ μασοῦλα τί τὰ βάνεις.Ἐάν πεινᾷ καὶ δὲ νοστάζεις
ὄσο θέλεις κουκούλοῦ.Στὸ μοναστήρι τρᾶνε,
μὰ δὲ μπερνοῦνε νὰ φύγουν.Σὲ θὲ πῆ; μυστικὸ καὶ τὸ παρῶσαι τοῦ δούλου
σου βγάλτο ὄλω.

Κ. Μ. Γ. Κ.